

Sygn. akt IX Ka 754/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Adam Zarzycki

Sędziowie: SO Wojciech Arczyński (spr.)

SO Tomasz Nowak

Protokolant: st.sekr.sądowy Dorota Ziółkowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Jerzego Kraski

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2013 roku

sprawy R. G.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 18 lutego 2013 roku sygn. akt XII K 812/12

I. zaskarżony wyrok co do opisu przypisanego R. G. czynu zmienia w całości w ten sposób, że: tegoż R. G. uznaje za winnego tego, że w dniu 4 września 2011 roku w G. gm. P., będąc wcześniej prawomocnie skazany wyrokami Sądu Rejonowego w Kielcach o sygnaturach XII K 1756/06, XII K 13/07 i XII K 263/08 za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości, prowadził samochód marki R. (...) nr rej. (...)

w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości na poziomie 1,01 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i nie stosował się do orzeczonego wobec niego wyrokami Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 30 stycznia 2007 roku sygn. XII K 13/07 środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 5 lat, oraz z dnia 21 lutego 2008 roku

w sprawie XII K 263/08 środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 7 lat;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od R. G. na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych za II instancję kwotę 200 (dwieście) złotych.

Sygn. akt IX Ka 754/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 18 lutego 2013 roku sygn. akt XII K 812/12 uznał oskarżonego R. G. winnym tego, że w dniu 4 września 2011 roku

w G. gm. P. będąc wcześniej prawomocnie skazanym na mocy wyroków Sądu Rejonowego w Kielcach sygn. akt XII K 1756/06 i XII K 13/07 za prowadzenie pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości prowadził samochód marki R. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości i mając 1,01 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

nie stosując się do orzeczonego wobec niego wyrokami Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 30 stycznia 2007 roku w sprawie XII K 13/07 środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat oraz z dnia 21 lutego 2008 roku w sprawie XII K 263/08 środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 7 lat i kwalifikując ten czyn jako występki z art. 178 a § 4 kk na mocy tegoż przepisu wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 42 § 2 kk i art. 43 § 1 kk orzekł wobec R. G. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 9 lat; na podstawie art. 49 § 2 kk zasądził od R. G. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 1.000 zł; zasądził od R. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 270 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego zarzucając:

1) obrazę przepisów postępowania mających wpływ na jego treść, tj. art. 7 kpk, polegającą na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów czynionej z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, poprzez uznanie za w pełni niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego R. G. oraz świadka E. P. (1), który przyznał się do kierowania pojazdem w dniu 4 września 2011r. w G., a także poprzez uznanie za w pełni wiarygodne zeznania świadka W. K. pomimo zachodzących w nich sprzeczności;

Co w konsekwencji doprowadziło do:

2) błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mający wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, że oskarżony dokonał zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadka E. P. (1) nie pozwala na przypisanie mu popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu – co miało wpływ na treść orzeczenia;

Ponadto z daleko idącej ostrożności procesowej na wypadek, gdyby Sąd Okręgowy nie podzielił powyższego zarzutu, dodatkowo na podstawie art. 427 § 1 – 2 kpk oraz art. 438 pkt 4 zarzucił:

3) rażącą surowość orzeczonej wobec oskarżonego kary, w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności w sytuacji, w której ze względu na stopień społecznej szkodliwości czynu, występujący po stronie oskarżonego szczególnie uzasadniony wypadek, jak i cele kary jakie powinna osiągnąć w stosunku do osoby oskarżonego, wystarczającym było wymierzenie kary o charakterze wolnościowym.

Podnosząc te zarzuty skarżąc wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie R. G. od popełnienia zarzucanego mu czynu albo o uchylenie tegoż wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Apelację wywiódł także Prokurator Rejonowy K. – Zachód zarzucając:

obrazę przepisów postępowania mogąca mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to art. 413 § 2 pkt 1 kpk poprzez pominięcie w wydanym wyroku – dokładnego określenia przypisanego oskarżonemu czynu i wskazanie przez Sąd I instancji, że R. G. –

w ramach zarzucanego czynu uznany został za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, ustalając, że nie stosował się do orzeczonych wobec niego wyrokami Sądu R. K. środków karnych w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, podczas gdy prawidłowy opis czynu powinien zawierać wszystkie znamiona przestępstwa z art. 178a § 4 kk

i wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie i dokładnego określenia przypisanego oskarżonemu czynu wyczerpującego znamiona art. 178a § 4 kk.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna.

Sąd Okręgowy uchylającym wyrokiem z dnia 12 lipca 2012 roku uprzedni wyrok Sądu Rejonowego zalecił temu Sądowi przy ponownym rozpoznawaniu sprawy przeprowadzenie szeregu opisanych w uzasadnieniu wyroku czynności zmierzających do zobiektywizowania spostrzeżeń świadka W. K., którego zeznania są kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego wskazuje na bezsporność następujących okoliczności a to, że:

- 1) oskarżony R. G. w czasie objętego zaskarżonym wyrokiem zdarzenia był w stanie nietrzeźwości, oraz iż w tymże czasie miał on orzeczony w innej sprawie zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;
- 2) oskarżony R. G. i świadek M. S. w czasie opisywanego zdarzenia znajdowali się we wnętrzu samochodu R. (...) będącego własnością E. P. (2);
- 3) kierowca samochodu R. (...) podjął tym samochodem ucieczkę na widok funkcjonariuszy policji, i że podczas tej ucieczki samochodem zatrzymał się tylko raz i to w miejscu, w którym W. K. zablokował mu drogę własnym samochodem.

Dodać przy tym należy, że obrona oskarżonego od początku polegała na twierdzeniu, iż kierujący samochodem w czasie objętego wyrokiem zdarzenia był jego właściciel E. P. (2), który uciekł z samochodu przed zatrzymaniem go przez świadka W. K.

Z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, iż Sąd Rejonowy przebieg będącego przedmiotem osądu zdarzenia i rolę jaką w nim odegrali poszczególni jego uczestnicy, w tym w szczególności oskarżony ustalił w oparciu o zeznania świadka W. A. N., a w zakresie dotyczącym ustalenia osoby kierującej samochodem odmówił wiarygodności zeznaniom świadków M. S. i E. P. (2), jak również wyjaśnieniom oskarżonego R. G.. Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zeznań wymienionych świadków i wyjaśnień oskarżonego poprzedzona została ich dokładnym przesłuchaniem, dokonanym zarówno na rozprawach, jak i podczas przeprowadzonego eksperymentu procesowego na miejscu objętego wyrokiem zdarzenia. Dokonując tych czynności Sąd Rejonowy w pełni zrealizował cytowane wyżej wytyczne Sądu Okręgowego.

Sąd Rejonowy dokonując oceny zeznań świadków M. S. i E. P. (2), a także wyjaśnień oskarżonego, trafnie zauważył szereg zawartych w nich i pomiędzy nimi sprzeczności i nieścisłości omawiając je szczegółowo w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Skarżąca w omawianej apelacji istnienia tych cech w zeznaniach cytowanych wyżej świadków i wyjaśnieniach oskarżonego nie kwestionuje opierając twierdzenia apelacji na założeniu prawdziwości twierdzeń o prowadzeniu samochodu przez świadka E. P. (2) oraz wynikających jej zdaniem z zeznań świadka W. K., wątpliwości co do okoliczności wykluczających obecność w samochodzie świadka E. P. (2).

Sąd Okręgowy nie dopatrył się w dokonanej przez Sąd Rejonowy ocenie zeznań świadka W. K. naruszenia zasad zawartych w art. 7 kpk dzielającym pogląd, iż rozbieżności w zeznaniach tego świadka, zostały prze niego samego wyjaśnione, a ich ocena została dokonana w sposób przekonywujący. Konsekwencją prawidłowości uznania zeznań świadka W. K. za podstawę dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń jest prawidłowość ustalenia osoby oskarżonego jako kierowcy samochodu R. (...) w rezultacie jego winę.

Nie budzi żadnych wątpliwości prawidłowość dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny prawnej czynu oskarżonego, jako czynu spełniającego znamiona występkę z art. 178 § 4 kk – a argumentów zawartych w tej mierze w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie ma potrzeby powtarzać.

Zawarty w omawianej apelacji zarzut o rażącej surowości wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania jest bezzasadny. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku szczegółowo i w sposób zgodny

z ustawowymi dyrektywami wymiaru kary, wskazał okoliczności, które uwzględnił przy wymierzeniu kary podkreślając w braku okoliczności pozwalających zawiesić warunkowo tą karę. Okoliczności tych nie wskazuje również skarżąca, te zaś które zawarte zostały

w apelacji mogą mieć znaczenie w procesie wykonywania kary.

Sąd Okręgowy uznał za zasadny zarzut zawarty w apelacji prokuratora. Samo zawarte w zaskarżonym wyroku sformułowanie opisu czynu przypisanego ostatecznie oskarżonemu może nie być w pełni zrozumiałe. Zawarta w uzasadnieniu apelacji propozycja zmiany opisu tego czynu jest zasadna i Sąd Okręgowy uwzględnił je w całości.

Z tych przyczyn na zasadzie art. 437 § 1 kpk Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku,

o kosztach sądowych za II instancję orzekając w oparciu o art. 626 § 1 i art. 627 kpk. a także przepis art. 2 ustp. 1 pkt 9 i art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych.

SSO Wojciech Arczyński SSO Adam Zarzycki SSO Tomasz Nowak